

Rekonstrukce takzvané velké sýpky v areálu zámku Raduň

Sýpka byla postavena z lomového omítaného kamene a završena polovalbovou střechou s hambalkovým krovem a deštěnými štíty, položenou šindelem, později několikrát překrývaným lepenkou natíranou dehtem; po válce se na střeše ocitl eternit a poté plech; při nynější opravě sýpky se na střechu opět vrátil štípaný šindel.

Vlastní stavební konstrukce včetně krovu byly provedeny v jedlovém dřevě; záklopové stropy čtyř vnitřních etáží pak z dubových fošen. Sýpka sloužila k uchování životně důležitého obilí a to nejen jako potraviny, ale také osiva; uskladňovány zde však byly také další suché plodiny. Svému účelu objekt sloužil až do roku 1985, kdy jej Zemědělské družstvo v Opavě-Kylešovicích předalo do rukou dnešního Národního památkového ústavu, správy zámku Raduň.

Při generální opravě objektu bylo ve všech dílčích částech postupováno památkově šetrnou, takzvanou konzervační metodou, což v praxi znamenalo pouze nezbytnou nutnou výměnu a náhradu havarijních prvků stavby, včetně jejich částí. Tak byla mimo jiné nahrazena staticky labilní, uhníla zhlaví všech barokních vazných trámů, částí nosných trámů a vaznic i stropních záklopů.

Nejstarší fáze vnějšího pláště sýpky byla zjištěna pod třemi mladšími nátěry. Z restaurátorského průzkumu vyplynulo, že původní barokní objekt měl okrovou barvu a byl členěn štukovými plastickými prvky v šedém tónu; tato omítková vrstva byla ponechána na místě. Stejně tak mladší, tentokrát empírová omítková vrstva adaptace z roku 1828, která posloužila jako východisko stávající rekonstrukce šedých fasád, strukturovaných šedobílými římsami a pilíři a římsami, provedeným malířsky, z ruky (nejmladší vrstva poválečného fasádního nátěru byla sňata). Očištěny a doplněny byly cihelné obezdívky, jenž k roku 1828 orámovaly všechny větrací otvory, nově byly vyrobeny dožilé kyvné okenice a dubové dveře. Renovováno bylo rovněž původní kladkové tažné zařízení mezi jednotlivými patry stavby.

Eva Kolářová, kastelánka zámku Raduň